

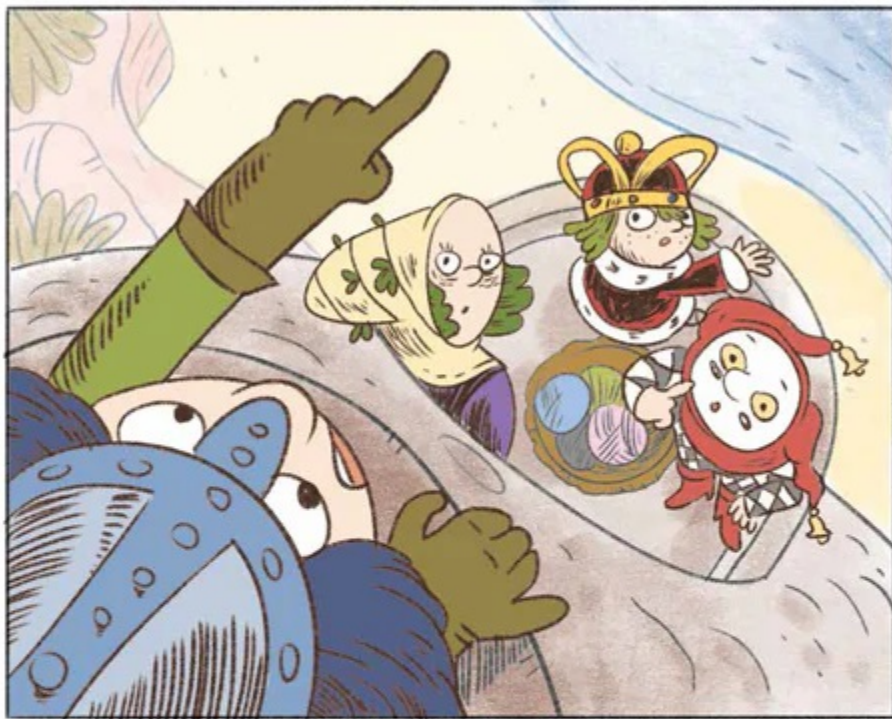
Mel Suflețel admira marea de pe un balcon al castelului.

Castelul fusese ridicat pe o stâncă de pe plajă. De-acolo, de sus, oștenii puteau vedea când apare o corabie inamică.

În ziua aceea, marea era liniștită și-abia dacă sufla o adiere. Nimic nu anunța vreun pericol.

Mel Suflețel se bucura de pacea dimineții. Și, uneori, se amuza pe seama lui Bahaha...

Madam Pătrunjel împlotea, melancolică, o șosetă. Ca s-o deruteze pe guvernantă, bufonul se făcuse unul din ghemuri.

Dar liniștea fu tulburată de un strigăt, venit chiar din turnul castelului.

— Pirații! Pirații!

Mel Suflețel sări din scaun și privi prin ochean.

Într-adevăr, se vedea o corabie la orizont.

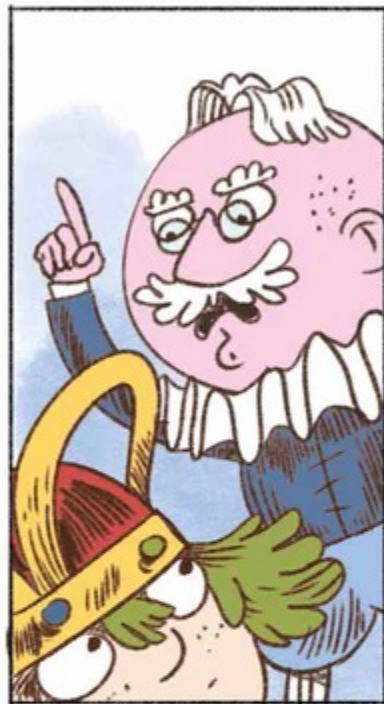
Oare ce trebuia să facă? Castelul și curtenii trebuiau protejați.

Mai multe chipuri îngrijorate apăruseră pe metereze.

Cerebel se înfățișă îndată la prințul Mel Suflețel.

— Să pregătim tunurile! îi spuse Cerebel.

— Să pregătim tunurile! repetă prințul.

— Arcașii și pușcașii să stea pe metereze!

— Arcașii și pușcașii să stea pe metereze!

— Să tragem noi prima ghiulea! spuse Cerebel.

— De ce să tragem noi prima ghiulea? se miră Mel Suflețel.

Bufonul veni în spatele lui Cerebel și făcu: „Buuuum!”

Capul mare al lui Cerebel se clătină și primul sfetnic căzu în fund. Ce sperietură!...

— Bahaha, fii și tu puțin serios, îl muștră Mel.

— Ți se pare că-i de râs? îl certă și Madam Pătrunjel.